

Daisy Dahls tale til ferniseringen d. 10. januar 2017

Tak til Henrik Frandsen. Tak til alle jer som er mødt op. Det gør mig utrolig glad indeni. Jeg er glad for, at jeg gennem kunsten kan belyse og skabe fokus på alkoholisme og misbrug i det hele taget. Det er et emne, som berører mig dybt.

Mange af jer kender mig som hende kunstneren med alle husene, og de mange glade farver. Men ingen af jer kender de dybe tanker, der ligger bag. Den kender kun jeg.

Men i dag vil jeg lukke jer ind.

I dag skal min historie høres.

Min far var alkoholiker.

De første 19 år af mit liv, kendte jeg kun min far som alkoholiker. En drukkenbolt som valgte alkoholen frem for familien.

I dag kender jeg ham heldigvis som MIN far.

Min far som jeg har den dybeste respekt for, og som jeg er stolt over at lære at kende igen, som voksen kvinde. Som en helt ny person.

I dag har han været ædru i snart 17 år.

Men derfor kommer jeg ikke udenom, at jeg er opvokset i en dysfunktionel familie. Jeg havde heldigvis, min mor og min søster, men når det nu var fars kærlighed, jeg higede så meget efter, manglede der noget i mit hjerte.

Da jeg var ca. 9 år, kom jeg selv til den erkendelse, at min fars alkohol problem kun blev værre med tiden, han havde valgt os fra.

Det var en svær erkendelse fra en lille pige som mig, der bare ønskede en smule nærvær og accept fra min far.

Kunsten blev i en meget tidlig alder derfor min redning. Jeg fandt pludselig ud af, at jeg kunne skabe min egen virkelighed, sådan som jeg ønskede den skulle se ud. Det var gennem kunsten at jeg kunne male alle mine tanker og følelser.

I kunstens verden er der kun et sæt spilleregler. Mine egne.

Jeg skaber kunst, som gør mig glad, lykkelig og tryk.

Mine husmotiver er min illusionen om det perfekte hjem. De perfekte huse.

Mit eget barndomshjem jeg skaber igen og igen og igen og igen. Jeg ved, at jeg maler huse, fordi jeg ubevidst har haft et ønske om at fastholde min illusionen om det lykkelige hjem. De perfekte rammer. Trygheden. Varmen og roen, alt det vi forbinder vores hjem med. Her vi vokser fra.

Det er i vores hjem, vi får inspiration, ideer og det er i vores hjem, kærligheden gror og vokser sig større og stærkere.

I vores hjem vi samles med familie og venner, men også her vi trækker os tilbage, når vi er kede eller har brug for ro.

I mit barndomshjem, drak min far alle pengene op. Jeg var utryg, og der var uro og kaos i vores hjem.

Jeg kan huske, at jeg sad til afgangseksamen i Dansk i 10. klasse, og skulle forklare om vi mennesker er i stand til at lave en 180 graders Uturn, i vores liv.

Er vi i stand til at ændre os så meget?

Bryde gamle mønstre, og ligge livet helt om?

Jeg nævnte min var som var alkoholiker, og som jeg ikke længere havde kontakt med.

Men nævnte også mit brændende ønske om, at jeg håbede og bad til, at han en dag skulle komme til den erkendelse, at han havde brug for hjælp.

Efter mere end 20 års misbrug af alkohol, bad han en dag om hjælp.

Han har været ædru lige siden. I dag har han været ædru i snart 17 år.

Min far, er vel nok min største inspiration til, at jeg i dag er kunstner.

Når jeg maler, kan leve videre i min fantasi, Derfor er det her projekt en stor ære at være en del af.

Mine huse er mit barndomshjem, i 1000 nye forklædninger.

Men modsat det jeg selv oplevede, skaber jeg alt det, jeg aldrig selv havde. Jeg skaber nye hjem, hvor der er masser af kærlighed, glæde, god energi. Det gør mig lykkelig at male, og udtrykke mig med farver.

Alkoholikampagnen HOPE, er lavet for at visualisere dem, som er kommet igennem mange års misbrug. Pladen er rund, med 8 succes historier, da alkoholmisbrug rammer hver 8. familie. Rund fordi man sidder i en rundkreds med 8 personer omkring.

Flasken i midten, er en slags "flaskehalsen peger på", skal belyse et stadigt stort problem i Danmark. Denne gang peger flaskehalsen på en af de succes historier, og dem skal vi have mange flere af. Derfor er det vigtigt, at vi gør opmærksom på de muligheder, der er for hjælp. Jeg håber I vil tage jer tid til at læse nogle af historierne, og dreje med flasken.

Denne fernisering må være en hyldest til alle, der er kommet igennem et alkoholmisbrug. Denne fernisering er til dig min far. Jeg er stolt af dig, og jeg er stolt over at være din datter.

Fortabt.

Smerte i mit bryst, føler mig forladt

Jeg *er* forladt

Jeg er bange

Alt hvad jeg troede på, alt hvad jeg drømte om,

Illusionen om det perfekte,

Forsvandt...

Jeg er bange

Den skinbarlige virkelighed,

Har ramt mig

Hvad nu?

Hvorfor?

Hvad blev der af dig far?

19 år, far?

Hvor var du?

Så du alle mine skjulte tårer?

Du lovede så meget, men holdt så lidt.

Du svigtede mig!

Hvorfor?

Hvad nu far, hvordan kommer jeg tilbage?

Daisy Dahl, Billedkunstner, Januar 2017